

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum 7. 2. 2012

Skupina divadla MDB

Vaše jméno Eliška Leplová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 26 (nar. 1986)

Pohlaví muž

Studium VŠ vzdělání

Povolání grafik v reklamní agentuře

Poznámky

Přepis rozhovoru

EL: Tak, začneme otázčičkou – jak trávíš volný čas?

No tak vzhledem k tomu, že toho volného času moc nemám, tak ho trávím tak nějak co se namane no. Většinou, že jo, je tam ten florbal, co se snažím pěstovat a samozřejmě pak s přítelkyní. To je asi tak jako, pak asi zbývá všechno. Už toho čas pak není.

A jaké místo ve tvém životě zaujímá kultura?

Jako že kultura, to umění?

No tak jako že, z hlediska, když máš, no toho volného času moc není, tak kdybys měl nějaký volný čas, tak jako jestli si zajdeš do toho divadla nebo na nějakou výstavu nebo na koncert a tak.

Na výstavu skoro vůbec, to jsem jako né. Na koncert minimálně, když už, tak nějaká moderna, do divadla jako zřídka, ale musí to být také hezké představení, jako kvalitní, musím mít doporučení, a pak tam na to nemám problém jít.

A vzhledem k celkovému kulturnímu vyžití, tak jakoby, jaké místo ve tvém životě zaujímá divadlo?

No tak takové zpestření když už ten volný čas je a jakoby ty jiné možnosti jsou vyčerpány, tak to divadlo taky přijde na řadu. Není to na řebříčku vysoko, ale jako nebráním se.

A jaký divadlo navštěvuješ nejčastěji?

Nejčastěji, když to spočítám, Městské divadlo Brno, no prostě. Pak, že jo, Mahenka, párkrát jsme byli na Huse, Na provázku teda, no...

A jaký typ divadla preferuješ? Třeba z hlediska prostoru nebo žánru nebo co se ti líbí? Žánru? Nebo prostoru?

Tak jako můžeš oboje. Prostor – jestli máš radši tu intimní scénu, takou komorní a nebo velký...

Velká malá, to je jedno, to je jedno a nejrady mám jakoby konverzační komedie anebo dobrý muzikál, jakože tak.

A máš nějakého oblíbeného autora nebo herce? Než se zeptám na další otázku, která s tím souvisí...

Autora nebo herce?

Uhm.

Autora mám oblíbeného jakoby, já si nevzpomenu na to jméno, ale napsal ty konverzační komedie 1+1 jsou 3, myslím a ještě nějaký další. Ale to jméno nevím teďka z hlavy.

Vím, kterýho myslíš...

Tak toho mám, jméno si dohledej a herce? Jako divadelního tady z Brna?

No může to být nejlépe z Brna, ale může to být prakticky kterýkoliv.

Tak z Brna, z toho Městského, jsem měl, jako malý kluk, rád Romana Vojtka, to jako jo.

A teď jako velkej kluk?

A teď jako velkej kluk, to je těžko jako...

Třeba Pét'a Štěpán.

On je taky dobrej, no. Tak jako činoherní, jo ten – Martin Havelka?

Uhm.

Ten je dobrej a jako zpěváka, tohoto Vitázka, hezky zpívá. Ne. Jo a Jícha. Tak ti dva.

No a když se zaměříme na ty oblíbené herce, tak sleduješ jejich působení i v mimobrněnských scénách?

Ne.

Třeba Robert Jícha teď hraje v Ostravě, tak jestli sleduješ...

Ne.

...co kde kdo kdy dělá?

Ne, za hranice Brna jsme se ještě nedostal. Jednou jsem viděl, že, myslím, My fair lady hráli jednou v Náchodě, ale teď nevím.

Jestli to vůbec bylo Městský...

No...

A když se zaměříme přímo na to Městské divadlo, tak myslíš si, že má vůči ostatním divadlům nějaké svoje specifikum?

No tak... je asi největší, no. Největší, asi řekl bych i nejnavštěvovanější jako když je největší, co do počtu. No jakoby zas... jako co do repertoáru nebo co do těch her, tak jako že jo? Každému podle jeho chuti, někdo řekne, že nejlepší jsou ti malí experimentální a někteří vypláznou pětistovku do Městského, že jo, na nějakou ptákovinu.

A podle čeho si vybíráš, na jaký představení půjdeš?

Podle doporučení většinou i podle toho, co se o té hře jakoby píše nebo jakoby i... co je uvedeno v materiálech, no prostě, když vidím plakát s názvem Dokonalá svatba, komedie XY, říkám si – jo, ta by mohla být dobrá. Vidím tam toho... Němce, nevím jak je křestním...

Milan.

Ano, Milana Němce a říkám si – jo, to bude dobrý.

Když si vybereš nějakou inscenaci nebo představení večer, řídíš se i recenzemi nebo čteš si je buď předtím, před tím než navštívíš to představení nebo potom?

Pokud na to náhodou nenarazím v novinách, tak to nečtu.

A čteš dramatické texty předtím, než navštívíš hru?

Nečtu, abych viděl vlastně, abych byl překvapen o čem ta hra je, abych dopředu nevěděl jak co.

A seš aktivní nebo pasivní divák? Seš ten, kdo zburcuje přítelkyni, a dem do divadla anebo se necháš vláčet – pojď, dem do divadla, no tak dobře?

No to jakoby... to je špatnej příklad, že jo. V porovnání s přítelkyní jsem aktivnější, bych řekl, ale v porovnání s tebou jsem těžce pasivní.

A s kým tak navštěvuješ to divadlo? Když už jdeš.

S přítelkyní. A většinou, někdo se už namane, z rodiny, že jo.

(v pozadí dlhodobý chichot)

A jak rychle si to určité představení vybíráš? Když jakoby najedeš na stránky divadelní, a teď si vybereš – jo v březnu hrají Sněhurku a sedm trpaslíků a jdeš si stoupnout toho patnáctýho na předprodej anebo se rozhodneš dva dny předem, že půjdeš do divadla?

No. Většinou ty dva dny předem. Maximálně týden.

A co tě vede k tomu, že chodíš do divadla?

No tak...

Bereš to jako divadlo jako divadlo nebo, že je to jakási určitá společenská událost?

Ne, ne, ne, v žádném případě to není společenská událost. Je to takový jako, když je ta hra, když si ji vyberu, tak tam jdu, protože chci, protože mne zajímá, chci se tam pobavit nějakým způsobem, takže si tam jdu odpočinout, v podstatě. Proto nechodím na nějaký tragédie a thrillery a tak nějak vůbec. Proto si vybírám ty lehčí kousky.

A když si vybereš určité představení, už na to máš lístky a teď zjistíš, že třeba v Kojot aréně hrají třeba Skůtři nebo Kometa, prostě to, co máš rád, když ti to koliduje v ten stejný den, tak pro co se rozhodneš? Pro to divadlo anebo pro ten koncert? Nebo hokej?

No tak to je jakoby těžký, protože pokud si koupím lístky do Městského za to pětikilo, tak už do něho asi pudu, protože to už si nebudu kupovat lístky na Skůtři za dva tisíce, protože mám za pětistovku Městský, že jo. No prostě bych asi šel do toho divadla, ale kdybych měl lístek někam do Bárky za čtyřicet korun, tak je nechám na stole a jdu na hokej.

Tak v Městském máš šanci to vrátit, lístky. Třeba by ses rozhod...

no tak to je individuální, prostě jakoby, ale když si něco jako naplánuju, tak jdu a hotovo, prostě do divadla.

Dobře. A když navštívíš to představení, všímáš si složení publika? Jak jsou oblečení nebo jejich reakcí, a tak jako.

Složení? No tak, že bych to jako cíleně pozoroval, to ne. Většinou se dívám jestli neuvidím nějakou známou tvář. A tak jako přejíždím to publikum a říkám si – dneska je tady samý mladý člověk nebo dneska je tady samý starý člověk...

A všímáš si i těch reakcí na tu hru? Nebo jak jsou oblečení?

Maximálně člověk doleva doprava a za mnou. Dál už ne.

A dokázal bys srovnat třeba publikum z Městského divadla a publikum v Mahenově činohře?

No jakoby, řekl bych, že do Mahenky chodí takoví ti, nechci se nikoho dotknout teďka, takoví ti méně majetní. Si myslím. Když jsme tam byli na jedné té hře, tak tam byl samej student anebo teda starší spoluobčané jako těch lidí středního věku, co jsou hodně produktivní, tak těch tam moc nebylo. A ti, si myslím, chodí jakoby do toho Městského. Takoví třicet až padesát pět let.

A jaký byl tvůj první nejsilnější zážitek v divadle? Jestli si vzpomeneš...

Tak to byl hodně silnej zážitek, myslím, ta Rusalka v Janáčkově divadle nebo na čem jsme to byli... to byl tak silnej zážitek, že si z něho nic nepamatuju, protože jsem se opřel o zábradlí a asi jsem usnul.

A tvůj nejsilnější zážitek v Městském, když to tak vezmeme?

V Městském divadle, no, tak silný zážitek...

Co tě nejvíc upoutalo nějak? Nějaká inscenace.

Když teda první, tak když jsem byl nejmenší, když jsem byl malej, tak si pamatuju, když zastřelili toho Gazdika v té West Side Story na té mříži tam nahoře. To byla ráno, to jsem se lek. No a pak si pamatuju na toho Romana Vojtka, jak visel ve Světě plným andělů tam dolů hlavou a zpíval. Není to silný, ale pamatuju si to, když je ta otázka tak položena. První takový zážitek, co si pamatuju.

A kdo nebo co tě k divadlu přivedlo?

No tak asi rodiče no. Jsme chodili do divadla nebo se školou do divadla nebo tak. No.

A co tě vede k tomu, že navštěvuješ právě Městské divadlo? Brno.

No tak... no tak, protože jsem dost pohodlný. Je tam pohodlí, člověk tam má kolem sebe dost místa... se usadit a podívat se na tu hru, což na těch malých scénách, kde jsou ty židle posouvací, co si někam složíš a rozložíš, to mě nějak není. No ty experimentální, ty malí divadla, mne nějak tak neberou moc, i když to může být dobrý občas. Nevím. No prostě je to tak, je to nejvýraznější marketingově, prostě. Když vidím nějaký plakát a říkám si – to je dobrý, tam jdu, tak tam jdu, no, je to Městský divadlo.

A dokázal bys vystihnout tvé pocity po dobrém nebo špatném představení?

Dobrém nebo nebo a špatném?

Můžeme obojí.

No tak po dobrém představení jsem dobře naladěný, jakože jsem spokojenej, dobře naladěnej, je to všecko v pohodě, na pohodu a svěží a když je to špatný představení, no, no tak jsem naštvanej většinou, že to byl hroznej brak, že je to vo ničem, ztracenej čas, už jsem mohl dávno spát. Že už na to v životě nepudu. Rozhodně do nikomu nepochválím.

A co tě v poslední době nejvíc nadchlo? A nebo taky představení, co tě úplně dorazilo, naštvalo?

Nadchlo mě, když jsem, v poslední době, málo chodím do toho divadla v poslední době, asi před tím rokem jak jsme byli na té Dokonalé svatbě, to mě nadchlo, to je dobrý představení a co mě jakoby nadchlo i naštvalo – v té Mahence ten Lakomec. Tam se mi líbil ten Dvořák v hlavní roli, to třeba rozehráli i improvizálně a tak když to prostě nedopadlo. To se mi líbilo,

ale jako tragicky hodnotím tu scénu a kostýmy a všechno. Když jsem šel na Moliéra, prostě Moliér, M, s velkým M, na Lakomce, klasika nejklassičtější úplně co asi může v tom divadle bejt, podle mě jako analfabeta divadelního, tak to prostě zmrvili.

To oni docela často teď v poslední době.

To mám říkat já.

A dokážeš si představit, že bys opustil představení, když ž by bylo úplně nejhůř?

Ne. O přestávce, jo, o přestávce jo. Ale uprostřed představení na to nemám. Jsem stydlivej.

A vyhovují ti přestávky v divadle?

Tak určitě vyhovují, když je tři hodiny představení, tak to se hodí. No ale nevidím smysl přestávky v představení, který má hodinu dvacet, že jo. To myslím, že člověk vydrží. Ale vyhovují no. Ako jakoby do bufetu nechodím, protože je to drahý, člověk se projde, protáhne, aby se člověk okysličil, aby se mohl soustředit na tu druhou část.

A navštěvuješ někdy divadelní klub nebo Nekonečno pod Městským divadlem?

Byl jsem tam jednou ťukat na výlohu, ne, jinak ne.

A máš abonmá do Městského divadla?

Ne, já osobně ne, já využívám, co doma mají, když na to nikdo nechce jít, tak jdu já.

A navštěvuješ i jiné kulturní instituce v Brně?

No tak navštěvuju, že jo. Pokud do kultury počítáme církve, tak určitě navštěvuju kostely a... a... a...

Třeba nějaký sportovní akce?

No jasně, sportovní akce – Kometa – teď jsem oněhdá zašel. A jakoby, že jo, kulturní...

Nebo kino?

Kino už dlouho ne. Ale tak, že jo, člověk si tak pěstuje tu minikulturu, když to řeknu tak, i tam... v tom spolču nebo když jsme hráli divadlo. To už je konec?

Vydrž. A ještě mám otázku, co, když jdeš na představení, tak na co se nejvíc těšíš?

Jestli na obsazení nebo na výpravu, co uvidíš nebo přímo na samotnou hru.

Ne, neřeším, asi neřeší kulisy a kostýmy a tyhle ty věci, až to poslední, jako když je to špatný, tak si to všimnu, a pak to řeším a když je to hezký, tak to neřeším, protože tam zapadne. No ale těším se většinou na to představení jako takové, protože jsem si ho vybral, že se mi bude asi líbit, se na něho těším, a když vím, že tam hraje nějaký herec nebo nějakí herci, tak se na ně taky těším, že to asi bude dobrý.

A máš radši muzikál nebo činohru?

Padesát na padesát. To je jedno, prostě. Individuálně dle představení.

Tak jo, já děkuji za rozhovor.